

TERROR

Tehát az utóbbi években sok országot elborított a terrortámadások hulláma. A ma élő emberek emlékezetéből még nincsenek kitorölve az olyan hatalmas méretű támadások, mint amelyek 2002. szeptember 11-én, Amerikában történtek. Egy másik iszonyú terrortámadásra hazánkban, csupán a közelmúltban került sor. 2002. október 23. és 26. között terroristák több mint 800 embert ejtettek túsul, akik a moszkvai Dubrovka Színházba érkeztek a „Nord-Ost” musicalt megnézni.

E két nagyméretű terrorcselekmény végrehajtása közötti időben a Föld különböző tájain kisebb nagyságrendűeket hajtottak végre, amelyek halálos áldozatokat is követeltek.

A különböző országok vezetői minden alkalommal haragos indulattal ítélik el a terroristákat. A titkosszolgálatok arról beszélnek, hogy az elkövetők megbüntetése elkerülhetetlen és egyre szigorúbb óvintézkedéseket hoznak.

Már létre is hozták a terrorizmus elleni harc nemzetközi koalícióját. A terror ennek ellenére ma sem hagyott alább. Éppen ellenkezőleg, egyre rafináltabb és nagyobb méreteket ölt. Az emberben az a benyomás keletkezik, hogy a terror ellen harcoló országok kormányait és titkosszolgálatait is valaki állandóan, mesteri módon, hamis nyomra vezeti.

A világban számtalan végrehajtott terrortámadás valós forrását és fő szervezőjét Oroszországban, nem is olyan régen burkoltan megnevezték.

Az október 23. és 26. közötti túszejtés idejében a vezető tévésatornák számtalan kommentárt és interjút sugároztak.

A krízisstáb nevében közzé tették többek között az alábbi információt is. Ezt maga Oroszország belügyminiszterének a helyettese közölte. Az ősz hajú, fegyelmezett férfi röviden, szinte katonásan fogalmazott. Beszédéből hiányoztak a fölösleges, semmitmondó szavak, a töltelék hangok, mint az „ö-ö-ö”. A mondatokat a megfontoltság és az átérzőképesség jellemezte és ez azt jelentette, hogy elméje és gondolatai elég gyorsan és pontosan dolgoznak. Ő volt az, aki elsőként jelentette ki: „Vallási fanatikusokkal van dolgunk.” Lehet, hogy sokan nem is figyeltek fel e mondatra. Azon kevesek számára, akik azt megértették, ezt jelentette: „tisztá égből menykő csapott le”. Először - ráadásul a belügyminiszter helyettesének a szájából elhangzott szavak - nevezték nevén a terrorizmus egyik alapkövét.

A terrortámadás után megjelent még egy gondolat: „Iszlám fundamentalizmus.” Szájra kapott az is, hogy az iszlám fundamentalisták háborút indítottak a keresztények és a zsidók ellen, nevezetesen Izrael, Oroszország és az USA ellen.

Felmerül a kérdés: hogy lehet harcolni a vallási fanatizmus ellen? Azt javaslom, hogy higgadjunk le és próbáljuk a helyzetet figyelmesebben megvizsgálni.

Mindenekelőtt határozzuk meg, hogy a vallási fanatizmus csak az iszlámra jellemző-e vagy más vallásokban is fellelhető. Természetesen máshol is megvan. Idézzük fel a történelmet. Idézzük fel a számos kereszties hadjáratot. Idézzük fel „Morozova bojárnőt”. Idézzük fel a sok vértanú nevét, akik készen álltak saját életüket is feláldozni a vallási dogmákért. Őket haláluk után szentté avatták.

Teljesen nyilvánvalóvá válik az a tény, hogy nem

a vallás, mint olyan, hanem a konkrét dogmák, amelyek a különböző vallásokba vannak beoltva, készítetik arra az embereket, hogy semmibe vegyék saját életüket. A vallási fanatikus-öngyilkos meg van róla győződve, hogy ő éppen ellenkezőleg, nem hogy nem veszi semmibe életét, hanem egy következőbe lép át.

Hogy történik mindez? A hívők körében - lényegtelen, hogy moszlimról vagy keresztényről van szó - a többiek-től mindig el lehet határolni egy olyan csoportot, mely a mindenkori dogmákhoz a leghívebben ragaszkodik. Így kapunk egy biorobotot, aki hisz abban, amit maga nem láthat, logikával képtelen megérteni.

Sőt, ezen túl az, aki ismeri a pszichika törvényeit, könnyűszerrel nyomkodhatja és nyomkodja is a gombokat a bioroboton. Nem ujjal, természetesen. Egyszerűen megnevezi a tárgyat, amelyet a fényes életért meg kell semmisíteni. A biorobotok maguk kezdik kidolgozni a megsemmisítés műveletét és meg is valósítják azt. Saját földi életüknek már nincs értelme. Hiszen meg vannak róla győződve, hogy egy jobb, mennyei életbe lépnek át.

S amíg létezik egy olyan doktrína, mely arról szól, hogy a boldogság nem a Földön, hanem valahol máshol van, semmilyen titkosszolgálat, sem hadsereg nem tudja megállítani az öngyilkos terroristákat.

Képzeljük csak el az alábbi helyzetet! A vezető államok speciális szolgálatai összefogtak és együttes igyekezettel megsemmisítették az összes terroristát, mind egy szálig. Na, és ez ugyan mit változtatna? Ujak fognak születni. Hiszen létezik egy doktrína, amely termeli őket.

Akkor hol innen a kivezető út? Természetesen óvintézkedéseket szükséges hozni. Mellettük azonban szükséges megérteni a doktrína pusztító voltát és likvidálni azt, mert az egyre újabb öngyilkos merénylőket szül.

Megérteni! Ez most a legfontosabb! Különben a terrorizmus elleni küzdelem szélmalomharccá válik.

Csak képzeljék el ezt a helyzetet. Egy vallási fanatikus, öngyilkos merénylő, elfoglal egy repülőt és egy sűrűn lakott városban valamilyen jelentős objektum ellen irányítja azt. A merénylővel tárgyalnak, értesítik, hogy készek teljesíteni követeléseit. De a közvetítőknek eszükbe sem jut, hogy a vallási fanatikus célja nem a követelések teljesítése. Az ő célja – meghalni és átjutni egy képzelt Földön kívüli Paradicsomba.

A Földön túli paradicsomról alkotott dogma még a nem hívő emberekre is hat. Ezt a dogmát különböző vallású emberek kollektív gondolattal vetítik ki. Rendkívül kártékonyan hat az egész emberi társadalomra immár sok-sok évezred óta.

Az, amit most mondok, tűnhet megvalósíthatatlannak, sőt fantasztikusnak is. A probléma egyedüli vértelen megoldása mégis az alábbi lehetne:

A vallási irányzatok pátriarkáinak, muftijainak, vezetőinek és elsősorban a keresztényeknek, katolikusoknak és muzulmánoknak késedelem nélkül össze kell ülniük, hogy figyelmesen és felelősen értékeljék a világban létrejött helyzetet, és saját vallási tanaikban megváltoztassák az életet megsemmisítő doktrínákat. Fontos segíteni a vallási fanatikusoknak ismét visszaszerezniük a világ és az élet érzékelését, és fontos ki is jelenteni: „Az Atya itt, a Földön van, s nem valahol máshol”.

S ha a szellemi vezetők nem jönnek össze? Ha nem tesznek hasonló kijelentést?

Semmi gond!

Már meg is tették!

A szellemi felekezetek pusztá felhívásai: „Éljünk barátságban!” – már senkit sem érintenek meg. Az egyszerű

kijelentésekben, hogy semmi közünk a terrorhoz, már alig hisz valaki, sokkal fontosabb lépést kell itt tenni.

Azt mondtam, hogy egy hasonló összejövétel és annak kijelentése értékelhető irreálisnak is. De akkor gondolkodjunk el azon, hogy vajon miért mutatkozik egy ilyen egyszerű és reális dolog irreálisnak.

Miért nem hiszünk abban, hogy magas szellemi fokon élő emberek, akik vezető posztokat töltenek be, meg tudnak egymás között egyezni?

Ha ők nem tudnak megegyezni, akkor ugyan mit lehet várni az egyszerű hívőktől?!

Ha maguk nem tudnak megegyezni, akkor az egészségesen gondolkodó nyilvánosságnak és kormányoknak szükséges segíteniük rajtuk.

Meg kell egyezniük! Ha ez nem történik meg, akkor a bombáké lesz a szó teljes joga.

Ezért szóljon inkább az emberi értelem. Isten gyermekeinek értelme.

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy az Anasztázia eszméinek a hatására végbemenő pozitív változások csak hosszú idő eltelte után valósulhatnak meg, hogy az emberi tudat csak fokozatosan változik. A gyakorlat azonban mégis megmutatta, hogy sok olvasó esetében a pillanat műveként változott meg.

Vizsgáljuk meg együtt, mi történne Csecsenföldön, ha Oroszország vezetősége, az Állami Duma törvényt hozna az egy hektárnyi terület kiutalásáról minden ezt óhajtó családnak, hogy létrehozza rajta saját birtokát. Olyat, amelyet Anasztázia javasol.

Akkor tehát, mi történne Csecsenföldön? Hát ez:

Húszezer menekült, aki családotul már három éve sátrakban él, saját birtokot kapna.

Három év alatt ugyanazok a sátrak, amelyek most